

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 12.613 van 16 juni 2008
in de zaak RvV X/II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 oktober 2007 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAHY, die loco advocaat V. PUZAY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker verklaart de Oekraïense nationaliteit te hebben en werd geboren op 14 augustus 1983 te Volodymr Volynski.

1.2. Verzoeker stelt dat hij met zijn moeder naar België kwam en dat hij geen asielaanvraag indiende.

1.3. Op 28 januari 2005 dient verzoeker een eerste verzoek om machtiging tot verblijf in op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet 15 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 28 juni 2005 onontvankelijk verklaard. Verzoeker ontvangt op 2 juli 2005 het bevel om het grondgebied te verlaten en werd op 5 juli 2005 gerepatriëerd.

1.4. Op 1 december 2006 dient verzoeker een tweede verzoek om machtiging tot verblijf in op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en geeft tevens de opdracht tot het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die op 27 februari 2008 ter kennis van verzoeker werd gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd gegeven op 27 februari 2008 ter uitvoering van de beslissing van 29 oktober 2007 maakt het voorwerp uit van een aparte vordering tot nietigverklaring die verzoeker indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“het principe van respect van de rechten van de verdediging, van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe.”*, omdat zijn verwijdering alle contacten met advocaten onmogelijk maakt. Verzoeker stelt dat hij in Oekraïne geen contacten met zijn raadsman zal kunnen onderhouden terwijl de procedure een gevolgde en regelmatige relatie tussen hem en zijn advocaat vereist en dat de aanwezigheid van een tolk onontbeerlijk is. Hij meent dat zijn rechten van verdediging aldus zwaar worden aangetast. Bovendien bestaat in Oekraïne geen geheim van briefwisseling en zal de overheid zijn verblijfplaats kunnen kennen. Hij vreest voor zijn leven.

2.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie op dat het middel niet ontvankelijk is bij gebreke aan het aanduiden van een rechtsregel en dat de schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd buiten het kader van enige jurisdictionele procedure en anderzijds het beginsel van goede administratie juridisch onvoldoende wordt verduidelijkt. Verder wijst de verwerende partij op het feit dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen zonder enig begin van bewijs gestaafd.

2.1.3. Uit het betoog van verzoeker kan worden aangenomen dat hij de schending aanvoert van de beginselen van het recht van verdediging, van het eerlijk proces en van de tegenspraak.

Deze beginselen zijn evenwel enkel toepassing in procedures van jurisdictionele aard. De procedure voor de bevoegde minister op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet is van administratieve aard en niet jurisdictioneel. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot een aantal beweringen, doch deze geenszins onderbouwt of aannemelijk maakt waarom hij niet in contact zou kunnen blijven met zijn raadsman via de moderne communicatiemiddelen en evenmin aantoonde dat zijn raadsman niet in staat zou zijn, zijn belangen te verdedigen en te vertegenwoordigen in zijn afwezigheid, verduidelijkten verzoeker onvoldoende op welke wijze de aangehaalde beginselen zouden geschonden zijn. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze *“de goede administratie, de rechtvaardige procedure en het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”* geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). De exceptie van de verwerende partij dient aangenomen te worden.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“het artikel 3 van de Conventie van Genève van 28.7.1951, van het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New-York van 19.12.1966, van het artikel 14 van de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950, van het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 04.11.2000 aan de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.2.1. Verzoeker betoogt dat er geen geïndividualiseerde beslissing werd genomen en dat overeenkomstig bovenvermelde normen geen enkele collectieve beslissing mag genomen worden door de Belgische overheden. Verzoeker stelt dat België sinds kort akkoorden ondertekend heeft met bepaalde landen uit het Oosten, namelijk Rusland en Oekraïne en dat deze akkoorden *“het organiseren van massieve repatriëring naar hun land van oorsprong tot doel hebben, van de kandidaten waarvan de aanvragen ontczegd werden in België”*. Verzoeker meent vervolgens dat *“de Belgische staat een verschillende behandeling reserveert aan de aanvragers voor zover deze oorspronkelijk of niet zijn van een land met het welke zij ‘een repatriëringakkoord’ afgesloten hebben”* en dat hij *“het slachtoffer geweest is van een duidelijke discriminatie wegens zijn land van oorsprong”*.

Verzoeker voert hierbij aan dat de Belgische overheden bij voorbaat een negatief vooroordeel hebben ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen komende uit Oekraïne en dat ingevolge de akkoorden in wezen collectieve beslissingen worden genomen, enkel wegens het bestaan van hun Oekraïense nationaliteit. Verzoeker betoogt tot slot dat hij een legitieme angst voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Oekraïne waar de overheden verschillende drukkende en vernederende maatregelen lastens hem zullen nemen.

2.2.2. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de beweerde discriminatie omwille van verzoekers nationaliteit en herkomst niet ernstig kan genomen worden omdat verzoeker zich beperkt tot loze beweringen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag niet enkel en alleen omwille van zijn nationaliteit en herkomst onontvankelijk werd verklaard. Verder wijst de verwerende partij er op dat de beweringen van verzoeker geenszins worden gestaafd door concrete elementen en zijn geval individueel werd onderzocht. Beide onderdelen missen feitelijke grondslag.

2.2.3. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) dient te worden gesteld dat dit artikel betrekking heeft op “vluchtelingen”, zodat de bepalingen ervan door verzoeker niet dienstig kan worden ingeroepen, gelet op het feit dat hij niet als vluchteling werd erkend en dat hij nu een procedure voert om machtiging tot verblijf.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze enkel en alleen gericht is tegen verzoeker en betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie zodat er wel degelijk sprake is van een geïndividualiseerde beslissing. Bovendien maakt verzoeker met zijn betoog niet duidelijk over welke akkoorden hij precies spreekt, die zouden gesloten zijn tussen België en/of Rusland en Oekraïne.

Artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Wat de schending van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO) betreft slaagt verzoeker er niet in een ongelijke behandeling aan te tonen. Hij beperkt zich tot een loutere bewering, niet in het minst gestaafd of aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker zich eveneens beroept op een schending van artikel 4 van het Vierde Protocol bij het EVRM, stelt de Raad evenwel vast dat hij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing kadert in een collectieve verwijdering in de zin van dit artikel. Uit het feit dat de Belgische overheid readmissieakkoorden heeft afgesloten teneinde de individuele terugkeer van onderdanen van bepaalde landen administratief te vereenvoudigen, kan immers niet afgeleid worden dat de overheid collectieve verwijderingen organiseert. Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op de persoonlijke verblijfssituatie van verzoeker, zodat er geen sprake is van het ontbreken van een geïndividualiseerde beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet aangegeven heeft. Daarenboven betwist verzoeker niet dat de verwerende partij op al zijn argumenten in het kader van buitengewone omstandigheden is ingaan, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker het slachtoffer is van een duidelijke discriminatie wegens zijn land van oorsprong of hun nationaliteit. De bewering van verzoeker dat hij met recht angst heeft voor zijn leven indien hij naar Oekraïne zou worden verwijderd, wordt evenmin aannemelijk gemaakt, temeer nu dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot het formuleren van hypothesen, algemeenheden en vage beweringen, zonder deze concreet te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Het Twaalfde Protocol bij het EVRM is nog niet geratificeerd door België en kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Tot slot wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat zijn kritiek in fine betrekking heeft op de handelswijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf. In die mate is het middel onontvankelijk (R.v.St. nr. 133.477 van 2 juli 2004; R.v.St. nr. 133.474 van 2 juli 2004).

Het tweede middel, al ontvankelijk, is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van *“de artikelen 52 en 62 van de wet van 15.12.1980, van het artikel 4 van de Universele Verklaring van de rechten van de mensen van 10.12.1948, van de artikelen 1, 16 en 33 van de Conventie van Genève van 28.07.1951, van de artikelen 3 en 13 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens 04.11.1950, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.”*

2.3.1. Reeds hoger werd gesteld dat de bewering dat verzoeker vreest voor vervolging bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst niet wordt gestaafd met concrete elementen en dat de

gemachtigde ambtenaar van de minister wel degelijk heeft rekening gehouden met zijn geuite vrees. In de bestreden beslissing motiveert hij immers als volgt: *“het gegeven dat betrokkenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor vervolging en doodsb bedreigingen wordt niet gestaafd. De loutere vermelding van de schending van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan op basis van concrete gegevens, die gestaafd dienen te worden, in welke mate een terugkeer naar haar land van herkomst dan wel een schending zou uitmaken van genoemd artikel. Het gegeven dat betrokkenen geen banden meer heeft in haar thuisland wordt niet gestaafd.”*

2.3.2. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie en verwijst hiervoor naar de relevante bepalingen van de Vluchtelingenconventie, de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” van het UNHCR, een verslag van Amnesty International van 1991 en algemene rechtspraak en rechtsleer. Verzoeker betoogt dat artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens *“het principe stelt van het asielrecht”* en dat uit artikel 33.1 van de Vluchtelingenconventie *“een verbod van uitwijzing en verdringing voortvloeit”* zowel voor de vluchteling die illegaal op het grondgebied verblijft als voor deze die er regelmatig verblijft. Verzoeker stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid van een Vreemdelingenwet anders is dat de bepalingen van de Conventie van Genève.

De Raad ziet niet in hoe deze beschouwingen kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu verzoeker geen asiel heeft aangevraagd en de bestreden beslissing niet verwijst naar omstandigheden die zouden bestaan in het kader van een afgewezen asielaanvraag. In de mate dat verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de elementen aangebracht in zijn aanvraag wordt verwezen naar het onderdeel waar de motiveringsplicht wordt besproken. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn redenering waar hij verwijst naar de door hem in het kader van een asielaanvraag neergelegde stukken nu blijkt dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend.

2.3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat artikel 4 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de artikelen 1, 16 en 33 van de Conventie van Genève niet in verband kunnen worden gebracht met de bestreden beslissing en dus ook niet kunnen geschonden zijn. Verder stelt zij dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM omdat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. Evenmin is er sprake van een schending van de formele motiveringsplicht nu uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven kent en tracht te weerleggen. Verzoeker brengt geen bewijs bij van zijn voorgehouden problemen en vervolgingen.

2.3.3. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel, noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (R.v.St.; nr. 104.622, 13 maart 2002; R.v.St., nr. 126.922, 7 januari 2003; R.v.St. nr. 144.115, 4 mei 2005; R.v.St., nr. 155.998, 8 maart 2006).

2.3.3.1. Verder dient er op gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd. De artikelen 1, 16 en 33 van de

Vluchtelingenconventie, daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, hebben betrekking op “vluchtelingen”, zodat deze bepalingen door verzoeker evenmin dienstig kunnen worden ingeroepen, gezien de bestreden beslissing niet kadert in een asielaanvraag en hij geen asielaanvraag indiende. In zoverre verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, merkt de Raad op dat deze gids geen juridisch bindende kracht heeft, doch enkel geldt ten titel van aanbeveling.

2.3.3.2. Eveneens voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op vluchtelingen en personen die voor een subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en kan bijgevolg niet dienstig ingeroepen worden, nu de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de relevante wetsbepalingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het toen geldend artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zich in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, is enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die het indienen van de aanvraag in België kan rechtvaardigen. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het toen geldend artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van het op dit huidig geschil geldend artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij hieromtrent de volgende motieven waaruit blijkt dat op al de in de aanvraag tot machtiging aangevoerde elementen is ingegaan, zodat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2001 in België zou verblijven, problemen zou hebben in hun land van herkomst, Nederlands zou spreken, geïntegreerd zou zijn, geen enkele band meer zou hebben met land van herkomst, vrienden en kennissen zou hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene verklaart sedert 2001 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 05/07/2005 werd gerepatriëerd. Aldus diende betrokkene te weten dat hij voorrang verblijf in België met een visum van verblijf naar hier diende te komen. Verzoeker heeft nagelaten de geijkte procedure te volgen, namelijk een machtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene niet kan terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor vervolging en doodsb bedreigingen wordt niet gestaafd.

De loutere vermelding van de schending van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont niet aan op basis van concrete gegevens, die gestaafd dienen te worden, in welke mate een terugkeer naar haar land van herkomst dan wel een schending zou uitmaken van genoemd artikel.

Het gegeven dat betrokkenen geen banden meer heeft in haar thuisland wordt niet gestaafd. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de wet van 15/cijfer 12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006. Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf in de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren"

Met deze motieven antwoordt de bestreden beslissing op de elementen van de aanvraag, die verzoekers moeder ook namens hem heeft ingediend, waar zij stelt dat zij haar land diende te ontvluchten wegens persoonlijke problemen en zij vreest het slachtoffer te worden van een onmenselijke behandeling. In deze aanvraag beschrijft zij ondergaande vervolgingen in Oekraïne en stelt zij het slachtoffer te zijn van slagen bedreigingen en vernederingen van haar echtgenoot waardoor zij de politie diende te roepen en de telefonische doodsb bedreigingen en de tevergeefs gezochte hulp bij de politie. Verder wijst hij op een verblijf in België van meer dan vijf jaar en nog het gegeven dat hij in Oekraïne alles verloren heeft waaronder zijn huis, werk en papieren. Tot slot wordt in de aanvraag verwezen naar tal van stukken van het verblijf in België, het volgen van cursussen Nederlands, zowel van hem en zijn familie, en andere indicies die wijzen op integratie, zoals deelname aan het sociale leven, het hebben van vrienden en kennissen, en hun kerkleven.

De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde terecht dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven gevaar loopt in zijn land van herkomst. Daarenboven wijst de Raad verzoeker erop dat de aanvrager klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Een blote bewering op zich volstaat niet. Verzoeker moet minstens een begin van bewijs aanbrengen van de aangehaalde elementen. Van verzoeker zelf mag ook worden verwacht dat hij zorgvuldig te werk gaat. Met zijn aanvraag legde verzoekers tal van stukken neer, doch geen begin van bewijs waaruit zijn voorgehouden problemen in zijn land van herkomst moet blijken.

De indicaties die verzoeker geeft om zijn integratie aan te tonen (cursussen volgen, vriendenkring...) betreffen elementen van de gegrondheidsfase. Veder maakt verzoeker niet aannemelijk dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren omwille van zijn vrees voor zijn leven.

2.3.3.4. In de mate dat verzoeker het argument van de verwerende partij dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd betwist stelt de Raad vast dat verzoeker niet in concreto uiteen zet hoe artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233, 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262, 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674, 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961,

25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977, 8 oktober 2003). De stukken die verzoeker in de loop van hun procedure heeft neergelegd hebben betrekking op de algemene situatie in Oekraïne, maar leveren geen bewijs dat verzoeker een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij zijn terugkeer in zijn land van herkomst. Zij tonen het bestaan van dergelijk risico geenszins in concreto aan. De arresten van de Raad van State waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt betreffen geen gelijkaardige situaties.

Nu vastgesteld wordt dat verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst is de aanvoering van de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig. Gelet op de inhoud en het doel van deze bepaling kan deze niet op dienstige wijze aangevoerd worden zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

2.3.4. Uit wat voorafgaat concludeert de Raad dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen, dat hij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat hij correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk of onjuist. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. In de repliekmemoirie vallen de grieven samen met wat reeds werd uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel .

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.RYCKASEYS

M.BEELLEN